

tydet stor social Velsignelse og uhyre meget godt for den Ungdom, der vokser op, men samtidig har været til økonomisk Gevinst for hele Samfundet, for hele vort Land, og saa langt fra at skulle kræve Tilskud i Virkeligheden har ydet et stort Tilskud til Samfundets Økonomi. Men hvis vi kommer ind paa, at Husmandsbrugene skal holdes oppe ved Statshjælp, saa er vi inde paa noget meget farligt, og jeg advarer imod at komme for stærkt ind paa noget saadant.

Det ærede 7de Medlem for 5te Kreds talte med stor Forfærdelse om de mange Ansøgere, der var afviste, og han nævnte godt 1 200 som Tallet paa dem, der var afviste. Nu vil det ærede Medlem sikkert indrømme, at fordi en Mand skriver en Ansøgning, er det ikke sikkert, at han er kvalificeret, og det ærede Medlem ved, at Antallet paa de kvalificerede var et helt andet end det, det ærede Medlem anførte. Naar man har maattet afvise saa mange i Aar, er Grunden den, at Loven om Lens og Stamhusets Afløsning ikke kunde komme til at virke det første Aar; den blev jo stadfæstet den 4. Oktober 1919. Det ærede Medlem vil forstaa, at en saadan Lov, hvorefter Afløsning ikke kan finde Sted, i alt Fald kun ganske undtagelsesvis, den 1. April, først kommer til at virke i Sommeren 1921. Naar der ikke kunde oprettes Husmandbrug efter Loven af 1917, beroede det paa, at den Regering, som fremgik af det radikale og det socialdemokratiske Parti, som jeg før sagde, vanrøgtede denne Lov, saa at den var ubrugelig. Men hele dette Forhold er nu forandret. Nu kommer der Jord fra Len og Stamhusene i meget stor Udstrækning, og ved det Lovgivningsarbejde, der her fuldføres, skaber vi Betingelse for, at den anden Lov kan komme til at virke ved Siden af, saa at der i det kommende Aar vil være Mulighed for at imødekomme et meget større Antal Ansøgere, end der tidligere har kunnet imødekommes.

Det ærede 7de Medlem for 5te Kreds udtalte fremdeles, ligesom hans Meningsfæller har gjort det i det andet Ting, en Beklagelse over, at man nøjedes med her at bevilge 3 Mill. Kr., det var meget bedre at give, i hvert Fald Hovedparten af Pengene paa Loven af 4. Oktober 1919. Det er ejendommeligt, at samtidig med, at det ærede Medlem med saa stor Sikkerhed udtaler sig om, at Lovene af 1919 er de bedste, er det ærede Medlem stadig saa angst for at lade disse Love komme til at bestaa Prøven ved Siden af de Jordlove og den frie Jorderhvervelse, vi har anvendt i en lang Aarrække. Det ærede Medlem

har ganske Ret i, at Lovene af 4. Oktober 1919 byder overordentlig gunstige Vilkaar, det kan endog med nogen Ret siges, at de byder gunstigere Vilkaar end det Lovforslag, vi behandlede her forleden Dag. Men man maa ikke glemme det Forhold, som man fra radikal og socialdemokratisk Side stadig underkender Betydningen af, nemlig selve Ejendomsretten til Jorden. Jeg tror, det spiller en saa afgørende Rolle, at naar alt kommer til alt, vil der alligevel være et stort Talaf unge Mænd — ikke mindst blandt dem, der rigtig forstaaer Betydningen af, hvad der skal til for at føre et Landbrug frem i vore Dage —, som vil foretrække at sidde som Ejere af Jorden fremfor at gaa ind under dette Fæsteforhold, eller hvad man nu vil kalde det, selv om der indføres den Forbedring, der er foreslaaet i det foreliggende Lovforslag.

Det ærede Medlem var meget misfornøjet med, at jeg forleden Dag havde betegnet de i det andet Ting foreslaaede Ekspropriationsbestemmelser som Bestemmelser, man ikke kunde være bekendt. Nej, ærlig talt, hvis det virkelig var Meningen, at vi skulde gaa over til Ekspropriationsbestemmelser, vilde jeg ikke være bekendt paa saa vigtigt et Omraade at stille Forslag af en saadan Beskaffenhed som det, der her er Tale om. Der staar: Hvis det er nødvendigt for at erhverve Jord til en overkommelig Pris, saa kan man tage Jord saadan og saadan. Men hvem skal afgøre det? Det staar der ikke noget om. Og hvad er en overkommelig Pris? Det hele er saa løst og usikkert, og det er, som det blev sagt før, af den Beskaffenhed, at selv om det slet ikke kom til Anvendelse, vilde det fuldkommen løsne Forholdet indenfor Landbruget paa en saadan Maade, at det betød en erhvervs-mæssig Ulykke for det samlede Landbrug.

Endelig spurgte det ærede Medlem mig, om jeg vilde gøre noget for at hindre Prisstigning paa Jord. Ja, i Øjeblikket er der nu ingen Prisstigning paa Jord, og efter alt at dømme gaar Prisbevægelsen paa Jord den anden Vej. Jorden er jo steget mindst i Pris under Krigen, medens alt andet er steget meget stærkt. Jeg ved ikke, hvilke Midler det ærede Medlem har i Behold for at forhindre Prisstigning paa Jord. Hvis man overhovedet vil tillade Handel med Jord, maa man ogsaa tillade, at Jorden, ligesom alt andet, kan gaa op og ned i Pris. Jeg ser slet ingen Ulykke deri, men der er en mærkværdig Uklarhed og en mærkværdig Uvirkelighed over det